

Ordføreren for Forslagsstillerne (*Winblad*): Den Maade, hvorpaa den ærede Ordfører for Flertallet argumenterede for sin Sag, gjorde paa mig Indtrykket af, at han er tilbøjelig til at sige: I andre ere alligevel ikke bedre end vi. Jeg vil spørge det ærede Medlem: er det en Maade, hvorpaa man forsvarer en Sag, der er god? Det er i Regelen den Maade, hvorpaa man forsvarer en Sag, der er daarlig, og hvorover man skammer sig. Jeg antager altsaa, at det ærede Medlem staar og skammer sig over den Sag.

Det ærede Medlem talte om en af Københavns Borgmestre. Vi vide jo, hvad Sandheden er om den Sag: at denne Borgmester, det socialdemokratiske Medlem af Københavns Magistrat, havde sagt Nej til en Etatsraadtitel. Dette er sket. Det var jo noget, som ikke nogen Sinde før var sket: at en københavnsk Borgmester sagde Nej til en Etatsraadtitel. Derimod lod han sig af Kammeratskabshensyn bevæge til at være med at underskrive en Erklæring om, at en Forandring i Rækkefølgen vilde han ikke modsætte sig. Man kan sige om den Sag, hvad man vil, men det, som er sket, er, at den Dekoration, som altid tildeles Københavns Borgmestre, har denne Borgmester sagt Nej til. Vi, som sidde sammen i Rigsdag, Borgerrepræsentation eller Udvalg og arbejde sammen paa forskellig Maade, maa, naar vi ere ærlige, indrømme, at man overfor dem, man daglig arbejder sammen med, undertiden kan gøre en Indrømmelse. Det er sket, jeg ved ikke, om han skal skammes ud af den Grund. Men jeg skal, da det ærede Medlem talte netop om Førsteborgmesteren i København, tillade mig at give en Oplysning. Det ærede Medlem sammenlignede ham med en Socialdemokrat i Aarhus, som havde ladet sig dekorere. Jeg skal herom sige følgende: Vi havde jo for kort Tid siden her i Byen en Lock-out-trusel over vore Hoveder. Der var Tale om, at man vilde kaste Københavns, maa-ske hele Landets Arbejdere paa Gaden i Anledning af en ringe Fagkonflikt. Denne Lock-out blev afværget af 2 Mænd, en Repræsentant for Arbejdsgiverforeningen og en Repræsentant for Socialdemokratiet, Fagforeningerne, og denne sidste var Borgmester Jensen. I Anledning af, at det lykkedes disse to Mænd at afværge denne General-Lock-out, blev det tilbudt Borgmester Jensen Fortjenstmedaillen i Guld, en Hædersbevisning, som var bleven vist andre, der havde udført en lignende Handling. Men Borgmester Jensen fandt An-

ledning til at sige Nej, han afslog dette Tilbud. Jeg vil bede det ærede Medlem notere sig dette, naar han vil tale dels om, hvorledes man i Socialdemokratiet stiller sig til ydre Udmærkelser, og dels om, hvorledes Københavns Førsteborgmester stiller sig til den Sag.

Det ærede Medlem gjorde endvidere den Bemærkning, at det var en Fejl ved det foreliggende Forslag, at det ikke ogsaa har medtaget Forbud mod Medailler. Jeg tillader mig her at gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at Forslaget ikke er mit eller Socialdemokraternes, men at det er afdøde Bergs, og at det tilhører Venstre. Vi have for at gøre os Haab om at faa dette Forslag gennemført holdt os saa nøje som muligt til den Tekst, afdøde Berg gav Forslaget. Det maa vel erindres. Vi have sagt til os selv, at saadant et Forslag vilde maaske kunne støde paa Vanskeligheder, men naar vi holdt os til den Tekst, som Venstres store Fører, Venstres Enhedsmærke, gav Forslaget, maatte vi have Haab om, at det vilde blive modtaget med Velvillie her i Tinget, for saa vidt Bergs Aand hviler over Tinget. For saa vidt som det, at man har reserveret Bergs Plads som en Hædersplads — den er ikke besat af noget Medlem —, betyder noget mere end en ren Formalitet, for saa vidt Bergs Aand er over dette Ting, stolede vi ogsaa paa, at dette Bergske Forslag skulde blive mødt med Velvillie. Derfor nøjedes vi med den Tekst, vi nu have givet Forslaget. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem for Skjoldelev (J. Nielsen) kan forstaa det.

Jeg tror, jeg kan indskrænke mig til disse Bemærkninger til det ærede Medlem.

Det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme) udviklede en Tanke, der kom i en ganske humoristisk Form, men som naturligvis ikke er praktisk. Jeg antager ikke, han selv har opfattet den som praktisk. Jeg har hørt ham tidligere udvikle den samme Tanke, nemlig at vi skulde saa vidt muligt dekorere alle danske Mænd; paa den Maade bleve vi af med Ordenerne. (*Bluhme*: Saa vidt muligt!) Ja, det kan jo ogsaa være en Maade at være Demokrat paa. Man har her i Landet en Maade at være Patriot paa, nemlig ved at oprette Lotterier. Saa vidt jeg ved, var det særlig Højre, der var saa varmt, kærlighedsfuldt overfor de vestindiske Øer; der skulde bringes Ofre for at bevare de vestindiske Øer for vort Land; intet Offer var for stort og dyrt, naar vi bare kunde bevare Dan-